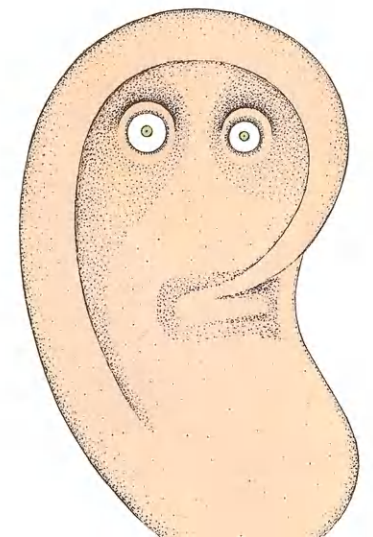

Fără cap, Urechea era derutată.
Cui să mai fie de folos așa, singură?

Într-o dimineață, Urechea se trezi și descoperi
că era singură-singurică.

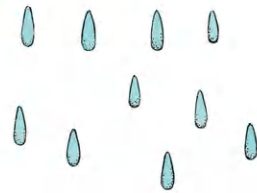
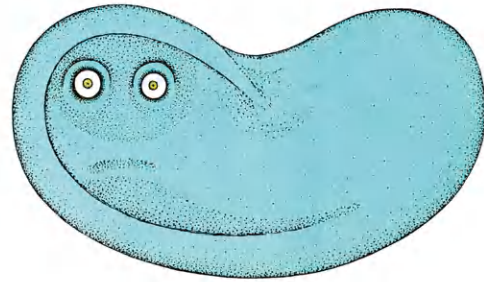
Unde era capul, pe care Urechea trăise
întreaga sa viață?

Privi în jur, dar capul plecase.

Cum poate ea să meargă înainte?

Lumea e un loc atât de mare!

Încotro să pornească?

Și ce să facă singură?

Urechea era foarte confuză.
Chiar nu mai știa cine era.

„Capul știa mereu ce-i de făcut, el era creierul.
Dar eu sunt nimeni fără cap“, suspină Urechea, plină de tristețe.

